

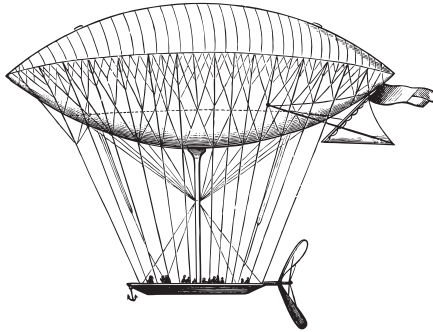

• ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΝΕΜΟ •

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΝΕΜΟ

Νάντη (Γαλλία), φθινόπωρο του 1839

Το πανδαιμόνιο από τις ρόδες πάνω στο πλακόστρωτο δρομάκι τρόμαξε τη γριούλα, που πρόλαβε να κολλήσει στον τοίχο. Από κει είδε την τρελή κούρσα δύο πιτσιρικάδων που τραβούσαν με όλη τους τη δύναμη – βασικά με όλη τη δύναμη των ποδιών τους – ένα από αυτά τα καρότσια με τις λαβές που χρησιμοποιούν οι μανάβηδες για τις πρωινές διανομές. Προτού τα παιδιά στρίψουν στην επόμενη γωνία, μπροστά της παρέλασαν κουνουπίδια, σπανάκια, ματσάκια με σέσκουλα, κρεμμύδια, παντζάρια, μαρούλια, ντομάτες, αλλά και φρούτα, όλα αρκετά γινωμένα.

Η γριούλα, που ζούσε στον δρόμο γιατί ήταν φτωχή,

κατάλαβε τι συνέβαινε και κοίταξε με κατανόηση τους μικρούς δραπέτες. Και η ίδια άλλωστε, όταν έβλεπε κανέναν μαγαζάτορα στην αγορά να χαζεύει, όλο και άρπαζε κάνα μήλο ή κάνα αχλάδι, και το έκρυβε προσεκτικά για να το φάει αργότερα. Ήταν πολύ συνηθισμένο τα χαμίνια να κλέβουν για να ταΐσουν τις οικογένειές τους. Το περίεργο ήταν ότι φορούσαν σχολική ενδυμασία.

Βεβαιώθηκε πως επρόκειτο για κλοπή όταν, αμέσως μετά, είδε να εμφανίζονται τρεις άνθρωποι που κυνηγούσαν τα αγόρια. Ο ένας ήταν ένας πολύ ψηλός και ασουλούπωτος άνδρας, με ποδιά και σκούφο μάγαιρα, που έτρεχε με άγαρμπες δρασκελιές κραδαίνοντας ένα μακρύ χασαπομάχαιρο, ενώ πίσω του, μια πολύ κοντή γυναίκα, με ποδιά κι αυτή, πάλευε να τρέξει γρήγορα για να μη μείνει πίσω. Την ομάδα συμπλήρωνε ένας κοιλαράς, με την κλασική σκούρα μπλούζα που φοράνε οι μανάβηδες.

«Από κει έστριψαν, ακούω τις ρόδες!» φώναξε ο δεύτερος άνδρας.

Η γριούλα έκρινε ότι ο αγώνας δεν ήταν και τόσο άνισος: οι νεαροί μπορεί να είχαν το καρότσι να τους εμποδίζει, αλλά οι διώκτες τους δεν ήταν και τίποτε αθλητές. Και καθώς ήθελε να μάθει πώς θα τελείωνε η ιστορία, περπάτησε μέχρι τη γωνία.

Άκουσε τότε έναν τρομερό θόρυβο, καθώς το καρότσι έπεσε πάνω σ' έναν τοίχο. Παίρνοντας με ιλιγγιώδη ταχύτητα τη στροφή, ένα από τα αγόρια γλίστρησε, ενώ το άλλο δεν μπόρεσε να συγκρατήσει το όχημα, που έγειρε στο πλάι

και κατέληξε πάνω σ' ένα κτίριο. Από τη γωνία, η γριούλα είδε το καρότσι αναποδογυρισμένο και το ένα αγόρι στο έδαφος. Σκέφτηκε ότι το παιδί δύσκολα θα ξέφευγε.

Μάγειρες και μανάβης κατάλαβαν κι αυτοί πόσο άσχημα την είχαν οι νεαροί κι άρχισαν να τρέχουν πιο γρήγορα. Έτσι όπως έτρεχαν χωρίς να πολυπροσέχουν, ο άγαρμπος μάγειρας πάτησε μια γινωμένη ντομάτα που με τα τραντάγματα είχε πέσει από το καρότσι, γλίστρησε, το ασουλούπωτο κορμί του έκανε μια στροφή στον αέρα κι έσκασε στο πλακόστρωτο. Η ηλικιωμένη γυναίκα αναρίγησε, σαν να είχε πονέσει κι αυτή από το χτύπημα.

Η κοντούλα σταμάτησε για να βοηθήσει τον άνδρα που τσίριζε σαν μωρό και ζητούσε μέχρι και τη μαμά του. Ο μανάβης, που ερχόταν τελευταίος, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να συνεχίσει μόνος του την καταδίωξη –είχε φτάσει στα όρια της αντοχής του–, σταμάτησε και, ασθμαίνοντας, στηρίχτηκε με το ένα χέρι του στον τοίχο.

Κι ενώ ο μάγειρας παρέμενε πεσμένος κατάχαμα, με τη γυναίκα σκυμμένη δίπλα του και τον τρίτο της παρέας στο πλάι, η ηλικιωμένη γυναίκα πρόσεξε τι συνέβαινε στο τέλος του δρόμου: το αγόρι που είχε πέσει στο έδαφος είχε ήδη καταφέρει να σηκωθεί με τη βοήθεια του φίλου του και, ώσπου να πεις κύμνο, το καρότσι είχε οριζοντιωθεί και τα πιτσιρικά είχαν γίνει άφαντα.

Η γριούλα συνέχισε τότε την πορεία της. Δεν πήγαινε μακριά. Δύο τετράγωνα πιο πέρα, υπήρχε ένα κέντρο που παρείχε και συσσίτιο, το *Φιλανθρωπικό Ίδρυμα Νάντης*. Τα

πρωινά μοίραζαν κούπες με ζεστό γάλα κι ένα κομμάτι ψωμί στους φτωχούς της πόλης.

Είχε αρχίσει να χαράζει, ο ήλιος θα ανάτελλε από στιγμή σε στιγμή. Έκανε κρύο, αλλά τουλάχιστον ο ουρανός δεν ήταν συννεφιασμένος. Το επεισόδιο με το καρότσι είχε φτιάξει τη διάθεση της γριούλας, η οποία διένυσε με ένα χαμόγελο στα χείλη και δίχως βιάση τα λιγοστά μέτρα που τη χωρίζανε από το ίδρυμα. Ένωθε ήδη τη ζεστασιά από το αχνιστό γάλα στο στομάχι της. Βρισκόταν πια λίγα βήματα μακριά από το φιλανθρωπικό ίδρυμα όταν είδε ξαφνικά να εμφανίζονται από την άλλη πλευρά του δρόμου τα παιδιά με το καρότσι. Σταμάτησαν μπροστά στην πόρτα του ιδρύματος κι εκεί τους περίμενε μια συνομήλική τους, ντυμένη κι αυτή με τα ρούχα του σχολείου, που τους υποδέχτηκε με χαρά. Όστε λοιπόν εκεί πήγαιναν τα λαχανικά... σε ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα.

Το χαμόγελο της ηλικιωμένης γυναίκας έγινε ακόμα πιο πλατύ. Μια ηλιόλουστη μέρα, μια διασκεδαστική περιπέτεια που δεν θα την ξεχνούσε ποτέ, και κάτι παιδιά με χρυσή καρδιά. Η μέρα άρχιζε καλά.

«Περιμένετε εδώ μια στιγμή, να πάω να πω στις καλόγριες ότι μόλις μας χάρισαν ένα φορτίο φρούτα και λαχανικά. Θα χαρούν πολύ» είπε η Μαρί, φανερά ανακουφισμένη.

Η Μαρί ήταν η κοπέλα που περίμενε στην πόρτα και ένωθε ανακουφισμένη για δύο λόγους: πρώτον, γιατί οι φίλοι της είχαν καταφέρει να βουτήξουν το καρότσι του μανάβη την ώρα που έκανε την παράδοση στο σχολείο, και δεύ-

τερον γιατί το 'καναν τόσο γρήγορα, ώστε να προλάβουν να είναι στην ώρα τους στο μάθημα έχοντας προηγουμένως αφήσει τα φρούτα και τα λαχανικά στο ίδρυμα.

«Χτύπησες πολύ;» ρώτησε ο Ιούλιος τον Χουάν.

«Μπα, δεν είναι τίποτα, δεν το νιώθω πια το χτύπημα. Τι τρομάρα πήρα όμως, νόμιζα ότι μας έπιασαν».

«Ναι. Ευτυχώς το καρότσι δεν αναποδογύρισε εντελώς, θα ήταν κρίμα να πήγαινε στράφι ο κόπος μας».

Εκείνη τη στιγμή βγήκε η Μαρί.

«Εντάξει, παιδιά. Όπου να 'ναι έρχονται και οι καλόγριες, αλλά πάμε να δώσουμε ένα χεράκι στο κουβάλημα, για να πάνε όλα αυτά στην αποθήκη και στον δρόμο για το σχολείο μπορούμε να αφήσουμε και το καρότσι κοντά στην αγορά. Δεν θέλω να το βρουν εδώ».

Το *Φιλανθρωπικό Ίδρυμα Νάντης* δεν είχε αρκετούς πόρους, ώστε να μπορεί να εξυπηρετεί όλους τους τροφίμους του ή όσους προσέφευγαν εκεί αναζητώντας ένα πιάτο φαΐ, γι' αυτό και εκτιμούσαν κάθε προσφορά. Και οι καλόγριες, που απασχολούνταν εκεί, δεν ήταν πολλές και δεν θα τα κατάφερναν χωρίς τη βοήθεια εθελοντών όπως η Μαρί.

Τα τρία παιδιά, μαζί με δυο καλόγριες που δεν ρώτησαν καν από πού προέρχονταν όλα αυτά τα φρούτα και λαχανικά, ξεφόρτωσαν το καρότσι μέσα σε λίγα λεπτά. Έπειτα, τα παιδιά τις αποχαιρέτησαν και, τραβώντας το καρότσι, ξεκίνησαν για το σχολείο.

«Τέλεια σκανταλιά, ε;» είπε η Μαρί.

«Σχεδόν» απάντησε ο Χουάν.

«Γιατί σχεδόν;»

«Γιατί» εξήγησε ο Ιούλιος «ούτε ο άχρηστος ο μάγειρας του σχολείου μας ούτε η βοηθός του ούτε φυσικά ο μανάβης δεν θέλανε να πάρουμε αυτά τα άθλια λαχανικά. Ακριβώς όπως το είχαμε σχεδιάσει, βουτήξαμε το καρότσι ενώ αυτοί μιλούσαν και φύγαμε τρέχοντας, αλλά το αντιληφθήκανε νωρίτερα απ' ό,τι περιμέναμε και βάλθηκαν να μας κυνηγήσουν. Στο μεταξύ, γίναμε ένα πολύ διασκεδαστικό θέαμα από όπου κι αν περάσαμε».

«Εγώ δεν το διασκέδασα και τόσο» εξομολογήθηκε ο Χουάν, που στην πραγματικότητα πονούσε ακόμα.

«Ελπίζω να μη σας αναγνώρισαν και να μην κατάλαβαν πού πηγαίνατε» ευχήθηκε η Μαρί.

«Αυτό που δεν καταλαβαίνω, Μαρί, είναι γιατί δεν αφήσαμε αυτά τα μισοσαπισμένα φρούτα και λαχανικά να τα φάμε εμείς, αλλά τα φέραμε εδώ να τα σερβίρουν σε κάποιους άλλους» είπε ο Ιούλιος.

«Δεν είναι και τόσο απλό, Ιούλιε. Μερικές φορές τους ανθρώπους δεν τους ενδιαφέρει και τόσο η ποιότητα του φαγητού. Εξάλλου, οι καλόγριες μαγειρεύουν εξαιρετικά! Ακόμα κι εσύ θα έτρωγες αδιαμαρτύρητα από τα χέρια τους τα ίδια λαχανικά που σιχαίνεσαι στο σχολείο επειδή τα μαγειρεύει αυτός ο απαίσιος μάγειρας».

«Ουφ, βαρέθηκα να σέρνω αυτό το μαραφέτι» τους διέκοψε ο Χουάν. «Δεν το παρατάμε εδώ;»

Κι έτσι, παράτησαν το καρότσι επιτόπου.

* * *

Η Μαρί, ο Ιούλιος και ο Χουάν πήγαιναν στο ίδιο σχολείο, με την ονομασία *Η Καλή Παράδοση*, που λειτουργούσε εδώ και μερικά χρόνια και στεγαζόταν σε μια εγκαταλελειμμένη έπαυλη. Το κτίριο είχε ανακαινιστεί πλήρως χάρη στα χρήματα μερικών πλούσιων ανδρών της πόλης. Το σχολείο σύντομα απέκτησε κύρος στις τάξεις των ισχυρών, για την υψηλή κατάρτιση που πρόσφερε στους μαθητές του, αλλά έγινε δημοφιλές και στα φτωχότερα στρώματα, γιατί έδινε την ευκαιρία για σπουδές και σε παιδιά που οι γονείς τους δεν θα μπορούσαν ποτέ να πληρώσουν ένα τέτοιο κολέγιο. Κανείς δεν ήξερε πραγματικά με ποια κριτήρια ο διευθυντής και δύο καθηγητές της εμπιστοσύνης του αποφάσιζαν να δεχτούν ή όχι κάθε καινούργιο μαθητή. Μια φορά μάλιστα έτυχε να απορρίψουν έναν γόνο καλής οικογενείας.

Λόγω αυτής της μυστηριώδους διαδικασίας επιλογής, υπήρχε μεγάλη ποικιλία μαθητών. Ένα καλό παράδειγμα ήταν το παρεάκι των τριών φίλων, του Ιούλιου, του Χουάν και της Μαρί.

Ο Ιούλιος, ο Ιούλιος Βερν, ανήκε σε μια ευκατάστατη οικογένεια που, δυο χρόνια πριν, είχε αποφασίσει να στείλει τον γιο της στο καλύτερο σχολείο της πόλης. Ο μόνος που είχε φέρει αντιρρήσεις ήταν ο ίδιος, ο οποίος, κουβεντιάζοντας με άλλα παιδιά, είχε μάθει για τους υπερβολικά αυστηρούς κανόνες της *Καλής Παράδοσης*. Και όχι ότι

ήταν ανυπάκουος ή απείθαρχος, δεν ήταν αυτό. Στα έντεκά του, ο Ιούλιος ήταν απλώς ένα προικισμένο μυαλό και, πάνω απ' όλα, ακούραστο. Αυτή η συνεχής πνευματική δραστηριότητα κατέληγε πάντα να τον βάζει σε μπελάδες, γιατί, όπως έλεγε ο ίδιος, «ο κόσμος πάει προς τη μια κατεύθυνση κι εγώ προς την άλλη». Αλλά δεν το έβαζε ποτέ κάτω· είχε βάλει σκοπό να προσαρμόσει τον κόσμο στη φαντασία του. Και είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο μόνος τρόπος να το πετύχει ήταν η «επιτάχυνση του κόσμου». Φανατικός οπαδός της επιστήμης και της τεχνολογίας, αφιέρωνε όλο τον ελεύθερο χρόνο του –και τον μη ελεύθερο επίσης– σε πειράματα που κάλυπταν όλο το φάσμα της γνώσης, αλλά και στην εφεύρεση συσκευών που ήθελε να κατασκευάζει και να τις βάζει σε λειτουργία αμέσως.

Η Μαρί Ναρντό, το κορίτσι που τους περίμενε στο ίδρυμα και που εκείνη τη στιγμή περπατούσε δίπλα του, πάντα έλεγε στον Ιούλιο ότι εκείνος ζούσε στο μέλλον και εκείνη στο παρόν. «Είμαστε φίλοι επειδή κι οι δύο τρελαινόμαστε να ταξιδεύουμε, εσύ από το μέλλον προς το παρόν κι εγώ αντίστροφα. Έτσι, συναντηθήκαμε κάπου στα μισά του δρόμου» έλεγε.

Το πιθανότερο είναι επίσης να μην άρεσαν σε κανέναν άλλον οι ιδέες του Ιούλιου τόσο όσο στη Μαρί. Αυτό το μέλλον, στο οποίο η επιστήμη και οι μηχανές θα βελτιώναν τη ζωή των ανθρώπων, ήταν η ελπίδα τους. Αλλά αυτό το μέλλον έπρεπε να το βάλουν αμέσως μπροστά, όλοι μαζί, και η συνεργασία τους με το φιλανθρωπικό ίδρυμα

λίγες μέρες την εβδομάδα αποτελούσε μέρος αυτού του ταξιδιού.

Η Μαρί είχε μπει στο σχολείο *Η Καλή Παράδοση* χάρη στις ευκαιρίες που δίνονταν σε παιδιά από φτωχές οικογένειες. Καθώς ήταν κόρη ενός φτωχού τεχνίτη και είχε έξι αδέρφια, όλα αγόρια, η ζωή της ήταν γεμάτη δουλειές και βάσανα, αλλά την αντιμετώπιζε με μια αποφασιστικότητα που σε πολλούς φαινόταν... ανδρική. Νόμιζε ότι το έλεγαν γιατί της άρεσε να φοράει αγορίστικα ρούχα, που ήταν πιο άνετα, κι επειδή ακόμα είχε κοντά μαλλιά και φορούσε κασκέτο, αλλά γενικά ποσώς την ένοιαζε τι έλεγε ο κόσμος.

Όσο για τον Χουάν, αυτός δεν είχε μεγάλες ιδέες στο κεφάλι του, είχε όμως πάρα πολλές φιλοδοξίες. Θαύμαζε και σεβόταν τον πατέρα του, τον κύριο Σιάν, έναν Ανατολίτη έμπορο που είχε έρθει στη Νάντη προτού γεννηθεί ο Χουάν και είχε καταφέρει να προκόψει στήνοντας ένα μαγαζί που πουλούσε τα πάντα, από όλα μέρη του κόσμου και σε όλες τις τιμές. Στο εμπορικό του κατέφθαναν φτωχές νοικοκυρές, που έψαχναν ένα φτηνό πανί για να μπαλώσουν κάποιο παλιό φόρεμα, όσο και κυρίες της αριστοκρατίας, που πλήρωναν μια περιουσία για να αγοράσουν εξωτικά φιγουρίνια και να καταπλήξουν τις φίλες τους. Βλέποντας τα κέρδη του πατέρα του, που δεν είχε πάει ποτέ του σχολείο, ο Χουάν αναρωτιόταν γιατί ο πατέρας του επέμενε να χάνει ο ίδιος τον χρόνο του στην τάξη, όπου ήταν μονίμως απών. Επειδή μάλιστα έπαιρνε κακούς βαθμούς, έμενε στην ίδια και έβρι-

σκε καινούργιους συμμαθητές. Ένας από αυτούς ήταν και ο ξακουστός σε όλο το σχολείο Ιούλιος.

Η *Καλή Παράδοση* ήταν ένα πολύ ψηλό κτίριο, με σκούρα, απότομη σκεπή και δύο πτέρυγες που σχημάτιζαν ορθή γωνία. Σ' αυτή τη γωνία ορθωνόταν ένας τετράγωνος πύργος με παράθυρα σε όλους τους τοίχους. Εκεί ήταν το γραφείο του διευθυντή, από το οποίο μπορούσε να εποπτεύει ό,τι γινόταν έξω από το σχολείο, αλλά και μέσα στην αυλή.

Το σχολείο περιβαλλόταν από έναν ψηλό πέτρινο τοίχο με κάγκελα. Είχε ένα άνοιγμα, όπου ήταν η κύρια είσοδος κι απ' όπου άρχιζε ένα μονοπάτι που διέσχιζε τους κήπους έξω από το κτίριο. Στη μέσα πλευρά, που ο ήλιος την έβλεπε μόνο στο τέλος της άνοιξης και το καλοκαίρι, βρισκόταν το προαύλιο, πλακόστρωτο στο μεγαλύτερο μέρος του, κλεισμένο ολόγυρα από το ίδιο το κτίριο και τον τοίχο με τα κάγκελα.

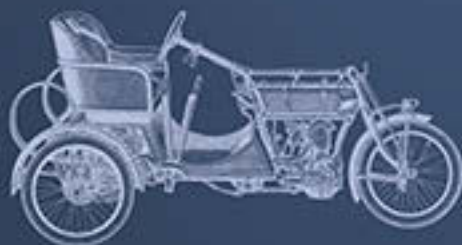
«Εμπρός για ένα μέλλον πιο δημιουργικό,
δίκαιο κι ευχάριστο για όλους!»

Το σύνθημα της Λέσχης
των Κυνηγών της Περιπέτειας του 21ου αιώνα

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

Ανακαλύψτε τις περιπέτειες των μικρών εξερευνητών
που σχεδιάζουν έναν κόσμο καλύτερο, σε ένα μακρινό μέλλον,
στον 21ο αιώνα!

Ο Ιούλιος, η Μαρί, η Καρολίνα και ο Χουάν, φίλοι και συμμαθητές, έχουν ιδρύσει τη Λέσχη των Κυνηγών της Περιπέτειας του 21ου αιώνα. Όταν στην πόλη τους ανακοινώνεται η παρουσίαση ενός αερόστατου, δεν μπορούν να αντισταθούν στον πειρασμό να το εξετάσουν στα κρυφά. Καθώς τα παιδιά εξερευνούν το εσωτερικό του καλαθιού, σαμποτέρ λύνουν τα σκοινιά και ο αέρας παρασύρει το αερόστατο στη θάλασσα. Έπειτα από ένα απίστευτο ταξίδι θα προσγειωθούν σε ένα μυστηριώδες, έρημο νησί. Μια τρομερή περιπέτεια θα αρχίσει και οι τέσσερις φίλοι για να επιβιώσουν θα πρέπει να αξιοποιήσουν την εξυπνάδα τους, το θάρρος τους και, πάνω από όλα, τη φιλία τους.

ΑΠΟ 9 ΕΤΩΝ

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΝΕΜΟ

Για να δημιουργήσει τον μυστηριώδη και συναρπαστικό πλοίαρχο Νέμο των μυθιστορημάτων του, ο Ιούλιος Βερν εμπνεύστηκε από τον ναυτικό που οι φίλοι του κι αυτός είχαν γνωρίσει πολλά χρόνια πριν, όταν ακόμη πήγαιναν σχολείο. Ο πλοίαρχος Νέμο ήταν μάρτυρας των απίθανων περιπετειών που η παρέα των τεσσάρων φίλων έζησε τότε και αργότερα κράτησε σαν θησαυρό την ανάμνησή τους. Χάρη στις δικές του διηγήσεις μπορούμε σήμερα να ανακαλύψουμε τις περιπέτειες του νεαρού Ιουλίου Βερν και την πηγή έμπνευσης για όλες τις απίθανες ιστορίες που αποτύπωσε αργότερα στα βιβλία του.

www.minoas.gr

9 786180 216967
ISBN 978-618-02-1696-7
ΚΩΔ. 22443